

ตอนที่หนึ่ง

แสงและเงา

เซนต์เจมส์ ลอนดอน

มันเริ่มจากเหตุบังเอิญ แต่นั่นแหละ ทุกเรื่องที่เกี่ยวข้องกับจูเลียน อีเซอร์วูดเป็นเช่นนั้นเสมอ อันที่จริงกิตติศัพท์ในเรื่องความมั่งเขลาและอัปโชคของเขานั้นเป็นที่ยอมรับอย่างปราศจากข้อโต้แย้ง จนโลกศิลปะของลอนดอนคงไม่คาดหวังอะไรน้อยไปกว่านี้หากได้รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ซึ่งก็ไม่ได้รู้ อีเซอร์วูด ผู้ซึ่งแผนกศิลปะในโอลด์มาสเตอร์ของห้องประมุขโซเทบีส์ประกาศว่าเป็นผู้รอบรู้ คือนักบุญอุปถัมภ์ของเหล่าผู้สิ้นหวัง คือศิลปินกล้าได้กล้าเสียผู้นิยมวางแผนอย่างรอบคอบแต่ลงเอยด้วยความย่อยยับ ซึ่งบ่อยครั้งไม่ได้เป็นเพราะความผิดของเขา ผลที่ตามมาก็คือ เขาเป็นคนที่ทิ้งน้ำหนักนับถือและเวทนาสงสาร อันเป็นลักษณะที่ทำให้ยากสำหรับบุคคลในสถานะเดียวกัน จูเลียน อีเซอร์วูดทำให้ชีวิตน่าเบื่อหน่ายลงหน่อย สังคมชั้นสูงแห่งลอนดอนจึงชื่นชอบเขาเพราะเหตุนี้

ห้องแสดงงานศิลปะของเขาตั้งอยู่ด้านในสุดของลานสี่เหลี่ยมจัตุรัสปูหินที่เรียกว่าเมสันส์ยาร์ด กินพื้นที่สามชั้นของโกดังเก่าสไตล์วิกตอเรียที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นของห้างฟอร์ตนัมแอนด์เมสัน ด้านหนึ่งคือสำนักงานบริษัทปิ๊งเล็ก ๆ

ของกรีก อีกด้านคือขับให้บริการสาวออฟฟิศที่สตูดิโอ เมื่อหลายปีก่อน ก่อนที่เงินอาหรับและรัสเซียจะไหลมาเป็นระลอกเข้ามาในตลาดอสังหาริมทรัพย์ของลอนดอน ห้องแสดงงานศิลปะนี้เคยตั้งอยู่ในย่านทันสมัยบนถนนนิวบอนด์ หรือนิวบอนด์ซตราเซอตามารู้จักกันในวงการค้า จากนั้นร้านค้าประเภทแอร์เมส เบอร์เบอร์รี่ ชาแนล และคาร์ทีเยร์ก็เข้ามา เป็นเหตุให้อิเซอร์วูดและคนอื่น ๆ จำพวกเดียวกับเขา อันได้แก่บรรดาพ่อค้าผู้เชี่ยวชาญงานศิลปะระดับพิพิภักดิ์ของศิลปินโอลด์มาสเตอร์ไม่มีทางเลือก นอกจากลี้ภัยไปอยู่ย่านเซนต์เจมส์

ไม่ใช่ครั้งแรกที่อิเซอร์วูดถูกบีบให้เนรเทศตัวเองจากถิ่นเดิม เขาเกิดในปารีสก่อนสงครามโลกครั้งที่สองหนึ่งวัน เป็นลูกคนเดียวของพ่อค่างานศิลปะชื่อดัง ชามูเอล อีซาโควิทซ์ เขาถูกอุ้มข้ามเทือกเขาพิเรนีสหลังเยอรมันบุกโจมตี แล้วถูกลักลอบพาตัวเข้ามาในอังกฤษ ชีวิตวัยเด็กในปารีสและสายเลือดยิวในตัวคือเรื่องยุ่งเหยิงในอดีตเพียงสองเรื่องที่อิเซอร์วูดเก็บเป็นความลับจากคนอื่น ๆ ในโลกศิลปะแห่งลอนดอนซึ่งขึ้นชื่อว่าเป็นพวกลอบกัด เท่าที่ทุกคนรู้ เขาเป็นคนอังกฤษขนานแท้ -- อังกฤษพอ ๆ กับน้ำชาตอนบ่ายและโรคฟันผุเลยทีเดียวน เขามักพูดแบบนั้น เขาคือจูเลียน อิเซอร์วูดผู้ไม่มีใครเทียบได้ จูลีในหมู่เพื่อน ๆ จูเลียนชุ่มฉ่ำสำหรับพรรคพวกผู้ร่วมดื่มสามะเลเทเมาเป็นครั้งคราว และทำนุผู้ประเสริฐสำหรับนักประวัติศาสตร์ศิลปะและบรรดาภัณฑารักษ์ผู้อาศัยประโยชน์จากสายตาที่ไม่เคยผิดพลาดของเขาเป็นกิจวัตร เขาซื้อตรงจุเดียว กับวันอันยาวนาน วางใจได้เต็มที่ ภิริยามารยาทไม่มีที่ติ และไม่มีศัตรูที่แท้จริง เป็นผู้ประสบความสำเร็จอย่างยอดเยี่ยมเมื่อคำนึงถึงว่าได้ผ่านช่วงเวลาแห่งความลำบากยากเข็ญในโลกศิลปะมาแล้วถึงสองยุค โดยพื้นฐานแล้วอิเซอร์วูดเป็นคนน่านับถือ ทุกวันนี้ความน่านับถือมีอยู่ไม่มากนัก ไม่ว่าในลอนดอนหรือที่อื่น

อิเซอร์วูดไฟน์อาตส์มีลักษณะซุ่มซ่อนขึ้นไป ชั้นล่างเป็นคลังเก็บสินค้า ลันปรี สำนักงานติดต่อธุรกิจอยู่ชั้นสอง ห้องแสดงงานศิลปะอย่างเป็นทางการ

อยู่ชั้นสาม เป็นห้องที่หลายคนเห็นว่าสวยงามที่สุดในลอนดอน จำลองแบบมาไม่ผิดเพี้ยนจากห้องแสดงงานศิลปะชื่อดังของปอล โรซองแบร์ในปารีส อันเป็นสถานที่ที่อิเซอรวูดเคยใช้ชีวิตวัยเด็กอย่างแสนสุขหลายต่อหลายชั่วโมง ทั้งยังได้อยู่ใกล้ชิดกับตัวปีกัสโซของเธอบ่อยครั้ง สำนักงานอยู่ในสภาพแออัดแบบที่บรรยายในหนังสือของดิกเกนส์ มีบัญชีชิ้นงานและเอกสารเก่าเหลือกองซ้อนกันเป็นตั่งสูง ผู้มาเยือนต้องเดินผ่านประตูกระจกแน่นอนหาสองบานจึงจะเข้าไปได้ บานแรกเป็นทางเข้ามาจากเมสันส์ยาร์ด บานที่สองอยู่เหนือบันไดแคบ ๆ ปูพรมสีน้ำตาลต่างดวง ณ จุดนั้นผู้มาเยือนจะเผชิญกับแมกกี สาวผมบลอนด์ตาปริบที่แยกไม่ออกว่าภาพเขียนของทีเขียนต่างจากกระดาษชำระอย่างไร ครั้งหนึ่งอิเซอรวูดเคยทำตัวโง่ที่สุด ๆ ขนาดพยายามจิบเธอ เมื่อไม่รู้จะฟังวิธีใด เขาจึงจ้างเธอมาเป็นพนักงานต้อนรับแทน ปัจจุบันเธอกำลังตะไ่ไลบ ขณะโทรศัพท์บนโต๊ะส่งเสียงเรียกโดยไม่มีคนรับสาย

“ช่วยรับสายหน่อยได้ไหม แมกกี” อิเซอรวูดถาม น้ำเสียงเมตตา

“ทำไมต้องรับ” เธอย้อนถาม ปราศจากวีแววประชดประชัน

“อาจเป็นเรื่องสำคัญ”

เธอกลอกตาก่อนยกกระบอกโทรศัพท์ขึ้นแนบหูอย่างขุ่นเคืองแล้วพิมพ์เบา ๆ “อิเซอรวูดไพน์อาตส์คะ” ไม่กี่วินาทีต่อมาเธอก็วางสายโดยไม่พูดอะไรอีก แล้วลงมือตะไ่ไลบต่อ

“ว่าไง” อิเซอรวูดถาม

“ไม่มีใครพูด”

“ทำตัวน่ารักหน่อยสิ คนสวย ดูหมายเลขเรียกเข้าหน่อยเถอะ”

“เดี๋ยวเขาก็โทรกลับมาเองนั่นแหละ”

อิเซอรวูดขมวดคิ้ว หันกลับไปประเมินภาพเขียนบนขาตั้งหุ้มผ้าสักหลาดกลางห้องอีกครั้ง ภาพนั้นเป็นรูปพระคริสต์ปรากฏพระองค์ต่อหน้ามารีย์ชาวมักดาลา น่าจะเป็นฝีมือลูกศิษย์ฟรันเชสโก อัลบานี อิเซอรวูดเพิ่งได้มาจาก

บ้านขุนนางหลังหนึ่งในบาร์กเซอร์ด้วยเงินเล็กน้อย ภาพเขียนนั้นไม่ต่างอะไรจากตัวอิเซอร์วูดเอง คือควรต้องบูรณะกันขนานใหญ่ อายุเขาล่วงมาถึงวัยที่นักวางแผนการเงินเรียกว่า “วัยฤดูใบไม้ร่วง” ไม่ใช่ฤดูใบไม้ร่วงแห่งความรุ่งโรจน์ด้วย เขาคิดอย่างหมองหม่น เป็นปลายฤดูใบไม้ร่วงที่มาพร้อมสายลมบาดเนื้อและแสงไฟคริสต์มาสสว่างไสวตามถนนออกซ์ฟอร์ด กระนั้น ลูทซาวิลโรว์ที่สวมใส่และผมสีเทามากมายหลายปอยก็ทำให้เขาดูเป็นคนภูมิฐานแต่หมีนหม่ ภาพลักษณ์ที่เขาบอกว่าเป็นความเสื่อมถอยอย่างสง่างาม เมื่อชีวิตมาถึงวัยนี้เขาคงไม่ตื่นรนต่อผู้เพื่ออะไรอีกแล้ว

“คิดว่าตอนสี่โมงจะมีคนรัสเซียไม่เอาไหนคนหนึ่งแวะมาดูภาพเขียนไม่ใช่หรือ” จู๊ๆ อิเซอร์วูดก็พุดขึ้น สายต่ายังคงวนเวียนอยู่ที่ผืนผ้าใบเก่าคร่ำคร่า

“คนรัสเซียไม่เอาไหนที่ว่ายากเลิกนัดไปแล้ว”

“เมื่อไร”

“เมื่อเช้า”

“ทำไมยกเลิก”

“ไม่ได้บอก”

“ทำไมคุณไม่บอกผม”

“บอกแล้ว”

“เหลวไหล”

“คุณคงลืม จูเลียน หลังๆ นี้คุณเป็นบ่อยมาก”

อิเซอร์วูดเขม่นมองแมงกิด้วยสายตาดำทมิฬ พร้อมนึกจนกว่าตนติดใจมนุษย์น่ารังเกียจคนนี้ได้อย่างไร จากนั้น เมื่อไม่มีนัดอื่นในตารางและแน่ใจว่าไม่มีอะไรดีกว่านั้นให้ทำ เขาจึงสวมโอเวอร์โค้ตแล้วออกเดินไปยังร้านกรีนส์ ภัตตาคารและบาร์หอยนางรม นับเป็นจุดเริ่มต้นของห่วงโซ่เหตุการณ์ที่จะนำเขาไปสู่ภัยพิบัติซึ่งตนไม่ได้เป็นผู้ก่ออีกครั้ง ขณะนั้นเป็นเวลาสี่โมงยี่สิบนาที เร็วกว่าเวลาปกติที่จะมีลูกค้าคับคั่งเล็กน้อย บาร์จึงว่างเปล่า มีเพียงไซมอน

เมนเดนฮอลล์ หัวหน้าเจ้าหน้าที่ประมุขของคริสตีส์ผู้มีผิวสีแทนตลอดกาล ครั้งหนึ่งเมนเดนฮอลล์เคยมีส่วนในปฏิบัติการลับร่วมระหว่างอิสราเอลกับอเมริกาโดยไม่รู้ตัว เป็นปฏิบัติการเพื่อแทรกซึมเครือข่ายกลุ่มก่อการร้ายนิฮาดที่วางระเบิดทั่วยุโรปตะวันตก ที่อิเซอร์วูดรู้ก็เพราะตัวเองมีบทบาทเล็ก ๆ อยู่ในปฏิบัติการครั้งนั้นด้วย อิเซอร์วูดไม่ใช่สายลับ เขาคือผู้ช่วยสายลับ โดยเฉพาะสายลับคนหนึ่ง

“จูลี!” เมนเดนฮอลล์ร้องเรียก แล้วพูดต่อด้วยน้ำเสียงยั่วเย้าชนิดที่สงวนไว้ใช้กับผู้ประมุขที่ลึกลับใจ “คุณดูเยี่ยมมาก! ผอมลงหรือไง หรือไปเข้าสปาแพงระเบิดที่ไหนมา หรือมีแฟนใหม่ มีเคล็ดลับอะไร บอกหน่อย”

“ซองแซร์” อิเซอร์วูดตอบก่อนลงนั่งที่โต๊ะประจำข้างหน้าต่าง มองออกไปเห็นถนนดึก ที่โต๊ะตัวนั้น เขาลังโวนที่ว่าหนึ่งขวด แบบเย็นสุดขั้ว เพราะแก้วเดียวคงไม่พอ ไม่ช้าเมนเดนฮอลล์ก็จากไปพร้อมโบทมีว่อนเช่นเคย อิเซอร์วูดจึงจมอยู่กับความคิดและเครื่องดื่มตามลำพัง เป็นส่วนผสมที่อันตรายยิ่งสำหรับผู้ชายในวัยล่วงเลยที่อาชีพการงานถดถอยสุดกู่

แต่ในที่สุดประตูก็แกว่งเปิด ภัณฑารักษ์สองคนจากหอศิลป์แห่งชาติเดินเข้ามาจากถนนเปียกแฉะที่มีตลิ่งทุกขณะ ตามด้วยคนสำคัญบางคนจากหอศิลป์เทต พร้อมตัวแทนจากบอนแฮมส์ นำโดยเจอร์มี แครบบ์ ผู้อำนวยการแผนกศิลปะโพลด์มาสเตอร์ของห้องประมุขดังกล่าว และที่ตามคนกลุ่มนี้มาติด ๆ ก็คือ ร็อดดี ฮัตชินสัน ซึ่งคนในวงกว้างเห็นว่าเป็นผู้ค้ำงานศิลปะที่ร็อดดีที่สุดในลอนดอน การมาของเขานับว่าเป็นลางร้าย เพราะทุกหนแห่งที่ร็อดดีไปจะต้องมีเจ้าอ้วนโอลิเวอร์ ดิมเบิลบีติดตามมาด้วยอย่างแน่นอน แล้วก็เป็ดังคาดไม่ก่นาที่ให้หลัง หมอนั่นก็เดินตุบตุบเปเข้ามาในบาร์พร้อมเสียงอึกทีกดจุกหวูด รถไฟตอนเที่ยงคืน อิเซอร์วูดคว้าโทรศัพท์มือถือ ถูกล้างทำเป็นเจรจาธุระเร่งด่วน แต่โอลิเวอร์ไม่สนใจ เขาเดินตรงมาที่โต๊ะด้วยท่าทีที่ภายหลังอิเซอร์วูดจำได้ว่าไม่ต่างจากสุนัขล่าเนื้อไล่ล่าหมาจิ้งจอก จากนั้นก็หย่อนก้นใหญ่โตบนเก้าอี้ว่าง

“โตแมนดานีแยลโซตาร์” เขาเอ่ยด้วยความชื่นชมเมื่อยกขวดไวน์จากถังน้ำแข็ง “คงไม่ถือถ้าผมจะดื่มสักหน่อย”

บ ขาสวมสูทสีน้ำเงินที่กระชับรูปร่างอวบอ้วนดูจ่อไล่กรอก ติดกระดุมทองขนาดเท่าเหรียญซิลลิงที่ข้อมือเสื้อ แก้มเขากลมและเป็นสีชมพู ตาสีฟ้าอ่อนเปล่งประกายบ่งบอกว่านอนหลับสนิทดีเมื่อคืน โอลิเวอร์ ดิมเบิลบีคือคนบาปหนา และสำนึกผิดชอบชั่วดีไม่ได้มีมากจนใจแม่แต่น้อย

“อย่าโกรธเลยนะ จูลี” เขาพูดขณะรินไวน์ของอิเซอร์วูดปริมาณมากพอจะให้ตัวเอง “แต่คุณดูยังกับกองเสื้อผ้าสกปรกไม่ได้ซักซักนั่นแหละ”

“โซมอน เมนเดนฮอลล์ไม่เห็นพูดแบบนี้เลย”

“โซมอนทำมาหากินด้วยการกล่อมให้ใครต่อใครควักกระเป๋า ผมนี่ลีตันต่อแท้ ๆ ของความจริง ถึงมันจะทำให้เจ็บปวดก็เถอะ” ดิมเบิลบีจับตามองอิเซอร์วูดด้วยท่าทางเป็นห่วงจากใจจริง

“โอ๊ะอัย ย่อมองผมแบบนี้ได้ไหม โอลิเวอร์”

“แบบไหน”

“แบบพยายามหาคำพูดดี ๆ มาปลอบก่อนหมอจะปลดเครื่องพุงซีฟผมนะสิ”

“หลัง ๆ มาที่คุณเคยส่องกระจกบ้างรีเปล่า”

“ระยะนี้ผมพยายามหลีกเลี่ยงกระจก”

“ซัดเลยว่ะเพราะอะไร” ดิมเบิลบีรินไวน์เต็มใส่แก้วตัวเองอีกครั้งนี้

“อยากให้ผมสั่งอะไรให้อีกไหม โอลิเวอร์ คาเวียร์หน่อยเป็นไง”

“ผมตอบแทนคุณคุ้มเสมอไม่ใช่รี”

“เปล่า โอลิเวอร์ ไม่ใช่เลย ความจริงถ้าผมจดบัญชีไว้อย่างละเอียดละก็ คุณคงติดค้างผมอยู่หลายพันปอนด์เชียวละ แต่ผมไม่ได้จด”

ดิมเบิลบีไม่สนใจคำวิพากษ์วิจารณ์นั้น “เป็นอะไรไป จูเลียน อะไรทำให้

ไม่สบายใจละคราวนี้”

“สำหรับตอนนี้ละ โอลิเวอร์ คุณนั่นแหละ”

“เป็นเพราะแม่สาวคนนั้นใช่ไหม จูลี คุณกลุ่มเรื่องนั้นใช่ไหม หล่อนชื่ออะไรนะ”

“คาสซานดรา” อีเซอร์วูดตอบกับหน้าต่าง

“ถูกหล่อนหักอกกะลือทำ”

“พวกเธอทำแบบนี้ตลอด”

ติมเบิลบียิ้ม “ผมละแปลกใจจริง ๆ กับความสามารถในเรื่องรัก ๆ ใคร่ ๆ ของคุณนี่ ผมยอมทุกอย่างขอให้ได้ตกหลุมรักสักครั้งก็พอ”

“คุณเป็นเสื่อผู้หญิงตัวฉกาจที่สุดที่ผมรู้จัก โอลิเวอร์”

“เป็นเสื่อผู้หญิงก็ไม่ได้เท่ามีความรักหรอก ผมรักผู้หญิง ผู้หญิงทุกคนเลย ปัญหามันอยู่ตรงนี้แหละ”

อีเซอร์วูดทอดตามองถนน ฝนเริ่มตกอีกครั้ง ทันเวลาชั่วโมงเร่งด่วนพอดี

“หลัง ๆ นี่ขายภาพได้บ้างไหม” ติมเบิลบีถาม

“จริง ๆ แล้วก็หลายภาพอยู่”

“ตามที่ได้ยินไม่มีเลยนี่”

“นั่นก็เพราะซื้อขายกันส่วนบุคคล”

“อย่าโม้” โอลิเวอร์ตอบเสียงหยัน “คุณขายไม่ได้เลยสักภาพหลายเดือนแล้ว แต่นั่นไม่ได้ทำให้คุณหยุดสะสมภาพใหม่ ๆ จริงไหม ก็ภาพก้นละที่คุณแอบไว้ในห้องเก็บของ มากพอจะตั้งแสดงได้เต็มพิพิธภัณฑสถานนะ แถมยังเหลืออีกสองสามพันภาพด้วยซ้ำ ทั้งหมดนั้นเก่าเก๋ริยม ตายสนิทยังกับตะปุดอกฝาโลง”

อีเซอร์วูดไม่ได้ตอบนอกจากบิบนวดบั้นเอว มันเป็นอาการผิดปกติเรื้อรังทางกายที่เกิดขึ้นแทนอาการไอโซลิก เขาคิดว่ามันพัฒนาขึ้น เพราะอาการ

เจ็บหลังไม่รบกวนคนใกล้เคียงแต่อย่างใด

“ผมยังยืนยันข้อเสนอเดิม” ดิมเบิลบีเอ่ย

“ข้อเสนออะไร”

“ไม่เอาหน้า จูลี อย่าให้ผมพูดออกมาดังๆ เลย”

อิเซอร์วูดเบนตีระฆังสามองศา จ้องตรงไปที่ดวงหน้าอวบน้ำอันคล้ายเด็กของดิมเบิลบี “คุณคงไม่ได้พูดเรื่องที่จะซื้อห้องแสดงภาพของผมอีกใช่ไหม”

“ผมพร้อมจะใจกว้างยิ่งกว่าใจกว้างกับคุณ ผมจะให้ราคายุติธรรมสำหรับงานสะสมส่วนเล็กๆ ของคุณที่น่าจะขายได้ ส่วนที่เหลือจะเป็นเชื้อไฟให้ความอบอุ่นในตึกนั้น”

“นับเป็นความกรุณาอย่างยิ่ง” อิเซอร์วูดตอบอย่างเหินแสม “แต่ผมมีแผนอื่นสำหรับห้องแสดงภาพนั้นแล้ว”

“จริงหรือ”

อิเซอร์วูดเสียบ

“เอาเถอะ” ดิมเบิลบีเอ่ย “ถ้าคุณไม่ยอมให้ผมครอบครองซากย่อยยับอับปางที่คุณเรียกว่าห้องแสดงภาพนั้นละก็ อย่างน้อยก็ขอให้ผมได้ทำอย่างอื่นเพื่อช่วยกอบกู้คุณจากสภาพรันทดในปัจจุบันเถิดนะ”

“ผมไม่ต้องการผู้หญิงของคุณ โอลิเวอร์”

“ผมไม่ได้พูดถึงผู้หญิง ผมกำลังพูดถึงการเดินทางอันน่ารื่นรมย์ที่จะช่วยให้คุณลืมเรื่องเดือดร้อนต่างหาก”

“ไปไหน”

“ทะเลสาบโกโม ค่าใช้จ่ายทุกอย่างออกให้หมด ตัวเครื่องบินชั้นหนึ่งห้องสวีตหรูที่วิลลาเดสเตรสองคืน”

“ผมต้องทำอะไรตอบแทน”

“ความช่วยเหลือเล็กน้อยๆ”

“เล็กน้อยขนาดไหน”

ติมเบิลบีรินไวน์ให้ตัวเองอีกหนึ่งแก้ว แล้วบอกรายละเอียดที่เหลือแก่
อิเซอร์วูด

ดูเหมือนเมื่อไม่นานมานี้โอลิเวอร์ ติมเบิลบีได้รู้จักคุ้นเคยกับคนอังกฤษ
ในต่างแดนคนหนึ่งที่กระหายใคร่สะสมงานศิลปะแต่ไม่มีที่ปรึกษาที่ผ่าน
การฝึกอบรมคอยช่วยชี้แนะ ยิ่งไปกว่านั้น ฐานะการเงินของชายชาวอังกฤษผู้นี้
ดูจะไม่ดีอย่างที่เคย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องขายชิ้นงานในครอบครองส่วนหนึ่ง
โดยเร็ว ติมเบิลบีตกลงจะไปสำรวจงานสะสมเหล่านั้นเงียบ ๆ แต่ตอนนี้เมื่อต้อง
เดินทางเข้าจริง ๆ เขากลับไม่มีจังหวะจะบินไปได้ หรือนั่นคือสิ่งที่เขากล่าวอ้าง
อิเซอร์วูดสงสัยว่าเหตุจริงใจแท้จริงที่ทำให้ติมเบิลบีเปลี่ยนใจน่าจะเป็นเรื่องอื่น
เพราะรู้ ๆ กันอยู่ว่าโอลิเวอร์ ติมเบิลบีเป็นคนที่มีแรงจูงใจแอบแฝง

อย่างไรก็ดี ะไรบางอย่างในการเดินทางไม่คาดฝันครั้งนี้ทำให้อิเซอร์วูด
สนใจ เขาจึงตกลงรับข้อเสนอนั้นที่ซึ่งที่ขัดกับวิจารณ์ถ้อยคำทั้งปวง คำนั้นเขาจัด
ของใช้ส่วนตัวไม่กี่อย่างลงกระเป๋า และลงนั่งบนเก้าอี้ผู้โดยสารชั้นหนึ่งของ
สายการบินบริติชแอร์เวย์สเที่ยวบินที่ 576 แก้มองเข้าวันรุ่งขึ้น บินตรงสู่สนามบิน
มัลเปนชาที่มีลานโดยไม่มีแฉะจอดที่อื่น ระหว่างบินเขาดื่มไวน์เพียงแก้วเดียว
โดยบอกตัวเองว่าเพื่อสุขภาพหัวใจ ดังนั้นเมื่อถึงเวลาที่เที่ยงครึ่ง ขณะก้าวขึ้น
เมอร์เซเดสที่เข้ามา สติและร่างกายทุกส่วนจึงอยู่ในการควบคุมเต็มที่ เขาขับรถ
ขึ้นเหนือ มุ่งสู่ทะเลสาบโกโมโดยไม่ต้องอาศัยแผนที่หรืออุปกรณ์นำทาง ใน
ฐานะนักประวัติศาสตร์ศิลปะที่ได้รับการนับถือ อิเซอร์วูดเคยเดินทางมาอิตาลี
นับครั้งไม่ถ้วนเพื่อสำรวจโบสถ์และพิพิธภัณฑสถานต่าง ๆ ถึงกระนั้นเขาก็ยังตะครุบ
โอกาสที่จะได้กลับมาเสมอ โดยเฉพาะเมื่อคนอื่นเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย จูเลียน
อิเซอร์วูดเป็นคนฝรั่งเศสโดยกำเนิดและถูกเลี้ยงดูแบบอังกฤษ แต่หัวใจภายใต้
อกแพบ ๆ นั้นดันเป็นจังหวะผลญภัยไว้ระเบียบวินัยแบบชาวอิตาลี